

[Oluf Pedersen.]

under sidste Verdenskrig, og at man vil komme til at forbyde Nedrivningen, saa meget mere som der efter de Oplysninger, vi har faaet, ikke er Materialer nok her i Landet til, at man kan bygge den Slags Huse, som det er Meningen at der skal bygges derude.

Derfor synes jeg, at som en Foranstaltning til at skaffe Beskæftigelse og skaffe Beskæftigelse hurtigst muligt til Haandværkerne er Forslaget til Sanering under de foreliggende Vilkaar noget fantastisk. Det vilde utvivlsomt, hvis det havde drejet sig om at skaffe Beskæftigelse og skaffe Boliger, have været mere praktisk, om man havde sat de samme Midler ind paa at bygge andetsteds, bygge lave Boliger, hvortil vi har Materialer, bygge Boliger, som det altsaa var muligt at opføre i Praksis. Men nu har man været inde i den Skure, nu skulde det være der, det skulde ske, og det har man altsaa ikke kunnet komme bort fra.

Den væsentligste Grund til, at jeg ikke kan anbefale Lovforslaget, selv efter at man har gennemført de stillede Ændringsforslag, er, at Salget af Jorden sker paa Spekulationsbasis. Det er Kommunen, som erhverver de gamle Ejendomme, det er Staten, som finansierer baade Jordkøb og Byggeri, og intet er da mere ligetil, end at Grundene igen blev solgt til, hvad de til enhver Tid var værd, uden at der gik Spekulation i det. Vi kender jo alle Principperne i Jordloven af 4. Oktober 1919. Jeg mener, det samme Princip burde være gennemført her.

Det kan udmærket godt dreje sig om en Fordobling af Værdierne, det vil sige, der kan blive en Gevinst paa maaske 10—15 Mill. Kr. Derfor ønskede jeg, at man skulde have solgt Grundene uden nogen kontant Købesum, men til 4½ pCt. af den Værdi, de til enhver Tid blev ansat til ved offentlig Vurdering.

Jeg beklager meget, at der ikke hos de andre Partier har været Vilje til Samarbejde, hvor man ofrede den Mulighed, som Forslaget indeholder til en privatkapitalistisk Gevinst; men der er altsaa endnu Partier, eller i hvert Fald eet Parti, som har svært ved at se bort fra Spekulation og Særinteresser, og fra anden Side har der ikke været vist den fornødne Interesse for dette Problem. Jeg synes, det er ganske forkasteligt, og derfor kan jeg ikke medvirke til Lovforslagets Gennemførelse.

Aksel Larsen: Jeg beklager, at saadan som denne Sag har været forberedt, og saa-

dan som der er arbejdet med den saavel i Københavns Kommune som her i Tinget og i Udvalget, er det umuligt for et Parti i en Stilling som vort virkelig at faa Indblik i, hvad det i Grunden drejer sig om, hvad der er Drivkraften for Foranstaltningernes Gennemførelse og hvilke Følger de vil medføre, og at vi derfor er ude af Stand til at foretage en saa omhyggelig Bedømmelse af Lovforslaget og Ændringerne, som ellers kunde være nødvendig. Det bliver jo ikke lettere derved, at Lovforslaget er et almindeligt Lovforslag, som i Almindelighed giver visse Retningslinier for, hvordan der skal forfares i hele Landet, men at det ganske øjensynligt er foranlediget af en speciel Situation i Københavns Kommune, der er forberedt og søges gennemdrevet af Københavns Magistrat. Her kan man saa beskæftige sig med de almindelige Retningslinier og Statens Støtte, men hvordan Københavns Magistrat derefter optræder og udnytter Loven, og hvorfor den eventuelt optræder saadan eller saadan, det unddrager sig Debat og Bedømmelse her.

Jeg vil dog sige, at efter det, der foreløbig er kommet frem, som jeg mener man kunde holde sig til, er der en positiv Fordel forbundet med Sanering af det paagældende Omraade i København, nemlig at der sættes Arbejde i Gang. Om der er andre Fordele forbundet med det, det ved jeg ikke, men det synes mig højest tvivlsomt, og derfor er jeg alt andet end begejstret for Planerne. Det er godt at sætte Arbejde i Gang, men Spørgsmaalet er, om de Penge, der skal bruges til det, ikke kunde anvendes bedre paa anden Maade, og der er jo ogsaa et gammelt Ord, der siger, at man kan købe selv Guldet for dyrt.

Jeg er ikke saa informeret som Udvalgets ærede Medlemmer, der har faaet forelagt en Række mangefarvede Kort til interesseret Studium og derfor i højere Grad kender Kommunens Planer, end jeg gør. Saa vidt jeg kan dømme efter Beskrivelsen paa Tryk her i Betænkningen, og efter hvad de Aviser, der er betydeligt mere velinformerede end den Rigsdag, der skal vedtage Loven, skriver, ser det ud til, at man, naar man nu skal til, som man kalder det, at sanere den paagældende Bydel i København, altsaa rive Husene ned og bygge nogle andre, i alt væsentligt vil følge de samme Gadelinier, blot gøre Gaderne en Smule bredere. Jeg vil gerne spørge, om vi ikke har en Byplanlov her i Landet, jeg vil gerne spørge, om denne Byplanlov fungerer, og om virkelig den Maade at foretage Ombygningen af hele denne Bydel